"El retrobament de Supertramp i la màgia del grup és cosa del passat"

Roger Hodgson, exvocalista de Supertramp, actuara el 8 d'agost al Festival de Peralada

"El retrobament de Supertramp i la màgia del grup és cosa del passat"

ALFONS GARCIA | GIRONA

La veu d'aquest britànic es podrà escoltar el 8 d'agost al Festival de Peralada. És la singular veu dels gran èxits de Supertramp, la banda que va liderar amb Rick Davies des del 1969 fins al 1983, quan va deixar el grup per recuperar la seva "brúixula espiritual".

Quantes vegades li han preguntat sobre el retorn de Supertramp?
Segueixen sent moltes!

Apunti'n una més: hi ha alguna possibilitat de reconciliació?
El 2010 va haver-hi una possibilitat perquè sabia que els fans ho desitjaven. Vaig fer una oferta a Rick Davies i al seu agent per unir-me a ell en alguns concerts especials durant la gira dels 40 anys, però en Rick s'hi va negar. Així que crec que el temps d'una reconciliació ha passat i no crec que ara el grup tingués la mateixa màgia. Supertramp va ser una gran banda dels setanta. Avui només és una marca que en Rick i la seva dona posseeixen i utilitzen per sortir de gira. Jo gaudeixo del que faig, recorrent el món i connectant amb els fans que tenen una relació profunda amb les meves cançons. Aquest és per mi el veritable retrobament.

Com és la seva relació amb Davies i la resta de membres de Supertramp?
Tots tenim vides separades i, encara que alguns han viatjat amb mi en els últims anys, no estem en contacte. Va ser decebedor quan en Rick va trencar l'acord i va començar a interpretar les meves cançons. Si Supertramp toqués només les cançons de Rick, seria més autèntic.

Sent nostàlgia pels anys de Supertramp?
No. Va ser una gran experiència durant 14 anys. Vaig deixar-me la pell per la banda i vam aconse?guir un èxit grandiós. Tanmateix, em vaig desil·lusionar de la indústria de la música, tenia dos fills petits i volia sortir de Los

Ángeles, així que em vaig traslladar al nord de Califòrnia per recuperar la meva brúixola espiritual i estar amb els meus fills mentre creixien.

Roger Hodgson és Supertramp (ho dic perquè va firmar els seus grans èxits)?
Per mi és meravellós haver escrit una col·lecció de cançons que ha resistit la prova del temps tan bé. Són com vells amics, trossets del meu cor i la meva experiència vital convertida en cançons.

S'ha preguntat com hauria estat la seva vida si Richard Palmer hagués continuat a Supertramp?
Realment hi ha moltes cruïlles a la vida. Quan vaig conèixer en Rick, jo ja tenia un contracte amb una discogràfica i havia fet un single amb la banda d'Elton John. Estava fregant l'èxit a Europa i si hagués estat finalment així, potser no hagués existit Supertramp.

Per què la música dels anys 70 i 80 del segle passat continua tenint èxit? No hem sabut fer millor música?
La tecnologia amb què comptem avui dia no havia estat mai tan gran com és i no hi ha escassetat de coses sobre les quals escriure. Hi ha bona música avui, però has de buscar-la per descobrir-la.

I la societat actual és millor que la que va conèixer als anys 60?
Vivim temps de grans canvis, que crec que es va accelerar en els anys 60. Les nostres ànimes poden créixer més ràpid a causa de la intensitat dels temps. Crec que tot el dolor i el patiment és per ense?nyar-nos l'amor i la compassió. En definitiva, la transformació del cor és el que canviarà aquest món cap a millor.

Quina és la seva relació amb l'èxit? No s'ha cregut el paper d'estrella de rock?
El més gratificant és haver escrit cançons que arriben a la gent. La música ha estat on he expressat els meus somnis més profunds, els meus anhels d'amor i de conèixer Déu. No crec que sigui diferent d'altres persones. Sé que tinc un regal per poder expressar-me amb la música i estic molt agraït per això.

Quina és la diferència entre els concerts actuals i els dels anys daurats de Supertramp? És més feliç ara?
Estic orgullós del que vaig ser capaç d'aconseguir a través de Supertramp i la qualitat de la producció que vam crear, però en els concerts d'ara hi ha un cor molt més fort a l'hora de connectar amb el públic.

L'última pregunta: per què segueix sobre l'escenari gairebé 50 anys després?
El dia que em cansi de cantar les meves cançons deixaré de fer gires. S'imagina com de bé se sent algú quan canta Dreamer, Breakfast in America, It's Raining Again, Take the Long Way Home, Only Because of You, Fool's Overture, Give a Little Bit i moltes més? Em sento un gran privilegiat per poder ?cantar tot aquest repertori de cançons.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/estiu/2015/07/26/retrobament-supertramp-magia-del-grup/736138.html?utm_source=rss